

Štvrtá kapitola

Na obed so Sofiou sa Amy veľmi tešila. Mama každú sobotu chodila s kolegynami z práce na „obed do mesta“. Amy a jej kamarátky jedávali vtedy, keď boli hladné, cez deň sa napchávali buď podľa toho, koľko eur mali v peňaženke, alebo u koho doma sedeli.

Náhle sa jej začalo cnieť za domovom. Chýbala jej Dela, Maddalyn a ostatné priateľky z Nemecka. Keďže do Sofiinho príchodu zostávalo ešte veľa času, vyšla von a sadla si na lavičku, nad ktorou husto rástli bujné popínavé rastliny a sfarbovali svet dozelená, aby chytila signál a pozrela si profily Delly a Maddalyn na sociálnych sieťach. Na poslednej fotke, ktorú Maddalyn pridala na instagram, sa vynímal svieži zelený park neďaleko jej domu v meste Neufahrn bei Freising severne od Mníchova. Pod fotografiu napísala:

Voľno! Zbohom, brigáda! 😊😊😊

Amy zagúľala očami a klikla na ikonu bubliny, aby jej poslala komentár.

Ja robím ako divá! 😞😞😞

Della zasa na snapchat zavesila fotografiu z pláže vo Francúzsku, pridala si psie uši a zajačie zuby a pripísala krátke: *Oddych!*

Amy sťažka preglgla a prešla na instagramový profil svojho brata Krisa. Pozrela si videá, ako hrá futbal na ihrisku blízko domu. Žmurkaním odohnala slzy, lebo si oči nenalíčila vodovzdornou maskarou, a klikla na ikonu bubliny, aby mu odpísala:

Mama zrejme nevie, že za ihrisko chodieváš fajčiť, hlupáčik.

Kris je starší z jej dvoch bratov, no ešte nemá ani šesťnásť a stále si myslí, že fajčenie je frajerské.

Potom otvorila profil mladšieho brata Louisa, ale odvtedy, čo ho skontrolovala naposledy, pribudla iba prihlúpla fotografia, na ktorej si strčil do úst baterku a nafúkol líca, aby mu žiarili načerveno. Aj napriek obrovským zaobleným lícam bolo vidieť, ako sa mu smejú oči. Pichlo ju pri srdci. Najmladší brat má dvanásť, je to miláčik rodiny a ako jediný si nepamätá iný domov než ten v Neufahrne, lebo z Anglicka sa odsťahovali, keď mal iba dva roky.

Zlepšuješ sa! napísala mu pod fotku a pridala kopu emotikonov, ktoré sa smiali, usmievali, namiesto očí mali srdiečka alebo sa škrabali po hlave, lebo podľa esemesiek a statusov na sociálnych sieťach usúdila, že Louis má emotikony oveľa radšej ako slová.

Potom sa so zrýchleným dychom a s pocitom, že sa správa ako bláznivá špehúnka, prihlásila na facebook a klikla na mamin profil. Status naposledy napísala pred týždňom a pozostával iba zo smutného smajlíka so slzou v oku. Niekoľko kamarátok jej ho okomentovalo slovami *Veľa síl* alebo *Mám Ťa veľmi rada*. Zatvorila facebook, lebo náhle sa jej zmocnila nevoľnosť. Nevedela, či sa jej žalúdok dvíha od smútku, hnevu, alebo pocitu viny.

Vtom z vedľajších dverí vyšla Sofia. „Ahoj, Amy!“

Amy si strčila mobil do malej kabelky značky Cath Kidston, ktorú dostala od otca. „Ahoj,“ odvetila a zapýrila sa, lebo nielenže pôjde na „obed do mesta“, ale spoločnosť jej bude robiť tridsiatnička, ktorá v krátkych kvietkovaných šatách vyzerá prekrásne. Má úžasné nohy. Okrem toho jej závidí opálenú pokožku, keďže ona ju má takú bledú, že jej presvitajú žily. Sofia sa navyše mohla pochváliť rovnými a lesklými tmavými vlasmi. Dnes si vysoký chvost rozdelila do troch vrkočov a Amy oľutovala, že to nezišlo na um jej.

Sofia sa veselo usmiala. Patrila k ľuďom, ktorí vedia vyvolať úprimný dojem, že s nikým iným by netrávili čas radšej ako s vami. Správala sa ako pravá kamarátka, ochránila ju pred idiotským Davidom a hlúpou Benedettou, pomohla jej zaplniť prázdnotu, ktorú v srdci pociťovala odvtedy, čo pricestovala do starobylého talianskeho mestečka, v ktorom ľudia rozprávali neznámym jazykom. Po tom, čo ju takmer vyhodili, sa chvíľu pohrávala s myšlienkou, že si nájde novú brigádu, no napokon ten nápad rýchlo hodila za hlavu. Bolo by síce pekné, keby sa k nej inde správali prívetivejšie ako v Il Giardino, ale možno by iba prestúpila z blata do kaluže – a už by po svojom boku nemala Sofiu, ktorá by ju z nej vytiahla.

„Si pripravená na príjemný oddechový obed pred tým, ako sa večer budeš musieť znova vrátiť k obsluhovaniu zákazníkov?“ Sofia ju rýchlo objala. „Dnes je krásne, aj keď už začína byť horúco. Natrela si sa krémom?“

Keby jej takú otázku položila mama, podráždene by zagúľala očami, keď to však urobila Sofia, zahrialo ju pri srdci, že niekomu na nej záleží. „Áno. Dôkladne.“ Prvý večer v Il Giardino skončila s červenými predlaktiami a so šúpajúcim sa nosom a Sofia, hoci jej vysvetlila, že sa ľahko nespáli, lebo po

otcovi zdedila stredomorskú pokožku, jej pomohla vyhľadať lekárku a kúpiť opaľovací krém, ktorým ju mama doma zásobovala každé leto. Stačilo si ho natrieť raz denne.

„V tom prípade môžeme z Casa Felice spokojne odísť,“ vyhlásila Sofia a vykročila.

Čoskoro schádzali po svahu do centra, vánok sa im pohrával s vlasmi a chladil im pokožky. Sofia rozprávala za ujmavosti, ktoré sa o meste dosiaľ dozvedela, akoby Montelibertà poznala už dlhé mesiace a nie len zopár týždňov ako Amy.

Otočila hlavu doprava. „Tu niekde som videla podnik, ktorý sa mi zapáčil na prvý pohľad. Mal také... Aha, tu je! Som zvedavá, čo naň povieš.“ Zmizla za otvorenými dverami pod elegantnou čiernou markízou lemovanou strapcami a s nápisom *Trattoria del Sole*.

Amy za ňou vošla do tmavého interiéru. Niekoľko ráz zažmurkala, aby si jej oči privykli na tmu, nadýchla sa dôverne známych vôní z pece na pizzu a bez zastavenia prešla cez ďalšie dvere na terasu. Vyzerala rovnako ako terasa v hoteli Casa Felice, ponúkala úžasný výhľad na dolinu a vrcholky kopcov. „Krása,“ zašepkala, keď sa pohľadom vpíjala do okolia. Predmety nablízku sa zdali nesmierne blízko a predmety v diaľke pôsobili ohromne vzdialené, akoby scenériu vo vrstvách vyskladala obrovská neviditeľná ruka.

Sofia zamierila priamo k prázdnemu stolu na kraji terasy. „Trochu si pripadám, akoby sme sa Benedette chceli pomstiť, keď si sadneme na terasu, ktorá je v Casa Felice vyhradená výlučne pre hostí.“

Sofiin sprisahanecký tón hlasu jej pozdvihol náladu. „Benedetta je obluda, ktorá všetkých iba stresuje.“

Usadili sa na drevené stoličky vyhriate od slnka. Okolo kvetináčov poletoval hmyz a bzučal hlasnejšie ako premávka po Via Virgilio.

Sofia otvorila jedálny lístok. „Dala by som si pohár dobrého chladeného vína.“ Vzápätí sa zarazila a vyvalila oči. „Dúfam, že si plnoletá!“

Amy sa rozosmiala. „Keby som nebola, alkohol by som nemohla ani roznášať! Ponúkajú v Taliansku radler?“ Della a Maddalyn ju prezývali slaboška, lebo na rozdiel od nich nebola nadšenou vyznávačkou alkoholických nápojov a netešila sa z problémov, do ktorých sa ich vinou často namočili.

„Zistíme.“

K stolu pristúpil pekný čašník, mladý Talian s upravenými vlnitými vlasmi zastrčenými za ušami a s tmavými očami, ktorými pripomínal smutné šteniatko. Sofia rýchlou taliančinou spustila o *birra* s niečím. Čašník prikývol, usmial sa na Amy a jemne zdvihol obočie, akoby si všimol jej záujem a chcel jej ho opätovať. O niekoľko minút sa pred ňou zjavil vysoký pohár s radlerom spolu s pohárom svetložltého vína pre Sofiu a s orosenou fľašou vody.

Čašník sa Amy prihovril lámanou angličtinou, lebo zrejme tušil, že po taliansky poriadne nerozumie. „Vodu som vám priniesol šumiacu, no ak máte radšej obyčajnú, vymením ju.“

Amy sa podarilo usmiať sa naňho bez toho, aby jej očerveneli líca. „Šumiaca môže byť.“ To slovo sa jej páčilo viac ako šumivá.

Čašník prešiel k ďalšiemu stolu. Sofia si odpila štedrý dúšok vína a spokojne vzdychla. „Podľa mňa si fakt odvážna, že si odišla na brigádu do zahraničia, hoci máš len osemnásť. Pozri sa na mňa! Mám tridsaťjeden a odhodlala som sa až teraz.“

Amy sa zasmiala, ale z predchádzajúcich rozhovorov v zarostenej záhrade pred ich izbami si vedela predstaviť, aké muselo byť pre Sofiu náročné dlhé roky sa starať o chorého otca.

Určite to znášala ťažko. Skúsila sa zamyslieť nad tým, čo by robila, keby jej mama a otec... *Nie, nerozmýšľaj nad tým.* „Práca servírky je ťažšia, než som predpokladala,“ priznala. „Pôvodne som mala ísť študovať do Anglicka na univerzitu a presťahovať sa k starým rodičom, ktorí bývajú na londýnskom predmestí Hendon. Lenže, ako som ti spomínala už minule, od štúdií som si chcela dať na rok pauzu, aby som mohla cestovať.“

Zamlčala však mučivý šok, mamine slzy ľútosti, otcovo zdesenie, hádky a krik v dcérinej prítomnosti, vysvetľovanie a ospravedlňovanie sa, vinou ktorých sa náhle rozhodla urobiť presne to, čo jej mama vonkoncom neschvaľovala: vykašľať sa na medzinárodné maturitné skúšky prestížneho programu International Baccalaureate. Nezmaturovala, nedostala sa na univerzitu. Pri spomienke na ten deň spred troch týždňov, keď sa zavrela do izby a so zúrivým búšením do klávesnice odpovedala na pracovnú ponuku v hoteli Casa Felice, ktorú našla na internetovej stránke pre sezónnych pracovníkov, jej zovrelo žalúdok.

Keď sa nad tým spätne zamyslela, zmocňovalo sa jej tušenie, že sa mohla zachovať ohľadupľnejšie a nemusela príbuzným ublížiť tým, že v noci potajomky ušla z domu a nechala za sebou iba zúrivý odkaz:

Rozhodla som sa cestovať, potrebujem byť sama. Nemusíte sa o mňa báť. Našla som si prácu v hoteli Casa Felice v talianskom meste Montelibertà. Oznamujem vám to iba preto, aby ste vedeli, že som si všetko zariadila. Mám osemnásť rokov a vrátim sa až vtedy, keď budem chcieť. Zostanem s vami v kontakte iba v prípade, že za mnou neprídete. Ak to urobíte, odídem na iné miesto a vôbec sa vám neozvem. Nevolaajte mi ani mi nepíšte esemesky. Správy vám budem posielať ja.

Dala si niekoľko dúškov radlera, aby spláchla hrču v hrdle a vládala opäť rozprávať. „Ak mám byť úprimná, nerozišli sme sa v dobrom. S bratmi si píšem na sociálnych sieťach a mame pošlem raz za niekoľko dní esemesku, aby vedela, že sa mám dobre. Nič viac. Otec je v skutočnosti môj otčim,“ dodala, aby sa naňho Sofia nestihla opýtať. Dúfala, že jej rozprávanie vyznie tak, že si odchod z domova dôkladne naplánovala, nie že utiekla, aby zranila každého, kto jej krehký život hodil o stenu a mlčky sledoval, ako sa rozbije na márne kúsky.

Sofia sa zarazila s pohárom vína na polceste k ústam. Udivene zdvihla obočie. „Och, chůda! Nevieť si predstaviť, aké hrozné je, keď sa pred odchodom pohádaš s rodinou.“ Z očí jej sršala lútosť. „Potrebuješ sa vyrozprávať? Rada si ťa vypočujem, no nechcem, aby si mala pocit, že mi musíš niečo vysvetľovať.“

Amy pokrútila hlavou.

Vzápätí, keďže ju Sofia nijako neodsúdila, pocítila nutkanie okamžite jej všetko vyrozprávať. „Niečo som zistila. Niečo, čo mama vedela, ale nikdy mi to neprezradila. Vlastne mi celý život klamala.“ Cítila, ako sa jej v očiach hromadia horúce slzy. „Nenávidím ju! Domov sa už nikdy nevrátim!“

Sofia naklonila hlavu s ustarosteným výrazom na tvári. „To je závažné rozhodnutie,“ skonštatovala nespoko. „Nemyslíš si, že...“

„Nie!“

Sofia nevyzerala, že by ju urazilo, ako ju Amy prerušila. „Fajn,“ zašepkala. „Keď už sme pri tom, ani ja sa zrejme nevrátim domov. Vlastne už nemám domov. Otcov dom som predala, lebo bol v havarijnom stave, no do rodného Bedfordu sa aj tak nemienim vrátiť. Povedala som si, že budem dva roky cestovať a až potom popremýšľam nad nejakým vyspelým rozhodnutím. Aj ja sa možno prihlásim na univerzitu.“

Odrazu sa usmiala. „Takže máme celkom podobné plány, nezdá sa ti?“

Amy sa okamžite zlepšila nálada. „Kam by si chcela ísť po odchode z Montelibertà?“

Sofia pokrčila plecami a obrátila tvár k slnku. „Niekam, kde sa mi bude páčiť a kde si nájdem dobrú prácu. Na svete je predsa toľko reštaurácií a kaviarní, do ktorých potrebujú servírky!“

„Takže nemáš manžela ani nikoho takého?“

Sofia zagúľala očami. „Nie. Užívam si život nezávislej ženy,“ uškrnula sa.

Amy náhle zaliala vlna vzrušenia, preto bez ostychu vyhrkla: „Mohla by som ísť s tebou?“ Vtom sa zarazila a oľutovala, že nedržala jazyk za zubami. Ako mohla vysloviť takú hlúposť? *Ako keby Sofia, ktorá už bola v puberte, keď si sa ty narodila, túžila po tvojej spoločnosti! Si nemožná a plachá a navyše sa správaš, akoby si do nej bola buchnutá.* Očervenela a otvorila ústa, aby svoje slová vzala späť.

Sofia sa však netvárila, že by jej ten návrh pripadal zvláštny. „Prečo nie? Kam by si chcela ísť? Na severný pól?“

Amy sa usilovala vymyslieť niečo, čo by povedal niekto starší a rozvážnejší. Niekto dvadsaťpäťročný. „V Nemecku som v zime videla snehu viac než dosť. Napadlo mi napríklad Španielsko.“

Sofii sa rozžiarili oči. Keď si objednali šalát a ďalšie nápoje, začali sa rozprávať o tom, ktorá časť Španielska vyzerá najpríťažlivejšie. Pri okolitých stoloch sa striedali zákazníci, vo vzduchu sa miešali hlasy Angličanov, Američanov a Talianov.

„V Európe sa na jeseň ochladí. Ak sa naučíme trochu po španielsky, mohli by sme ísť za slnkom na Kanárske ostrovy a zamestnať sa tam v nejakom letovisku,“ nadhodila Sofia.

Amy nevedela, kde ležia Kanárske ostrovy, ale nadšene prikývla. „Skvelé!“

„Alebo by sme mohli vycestovať na juh Španielska, do Gibraltáru, a potom zamieriť do Maroka.“

„To znie vynikajúco!“ Amy si pomyslela, že vďaka Sofiinej suverénnosti a smelosti je možné takmer čokoľvek.

Sedeli na terase a plánovali ďalšie a ďalšie dobrodružstvá. Slnko plávalo po popoludňajšej oblohe a menilo sfarbenie vrcholkov podľa toho, pod akým uhlom na ne dopadali jeho lúče. Sofia si pre zmenu objednala kávu, Amy limonádu. Napokon sa mladšia žena mrkla na hodinky, lebo vedela, že čoskoro sa bude musieť vrátiť do Casa Felice, prezliecť sa do čiernych šiat a bielej zástery a kľučkovať pomedzi stoly. Sťažka si povzdychla.

Sofia sa na ňu nežne pozrela. „Hlavu hore. Čoskoro bude výplata.“

Amy poskočilo srdce. „Naozaj?“

„V piatok. Zaplatia nám za odpracovanú polovicu prvého týždňa a o sedem dní už za celý týždeň – a konečne dostaneme aj podiel z prepitného!“ Sofia si nasadila slnečné okuliare. Vyzerala v nich nesmierne elegantne, ako Selena Gomezová alebo Demi Lovatová.

„Prepitné?“ Amy ešte nikdy nedostala prepitné. Keď s rodičmi chodievala domov do Anglicka, bola zvyknutá, že v reštaurácii vždy skontrolovali účet, či je obslužné zahrnuté v cene, ale v Nemecku to nebolo bežné.

„Samozrejme!“ Sofia sa začala ovievať. „Nikdy predtým si nepracovala ako servírka? Ak chceš, dám ti prednášku s názvom *Úvod do prepitného*.“

Amy chápala, čo tým myslí. Decká z Ameriky a z Kanady, s ktorými chodievala do medzinárodnej školy, označovali slovom úvod základy nejakého predmetu. „To by sa mi zišlo!“ Často sledovala, ako Sofia chodievala od stola k stolu a zdalo

sa, že zákazníci aj ostatní zamestnanci ju zbožňujú – možno okrem Davideho, ktorý sa k nej síce správal neutrlo, ale aspoň sa ju nepokúsil zbaliť.

„Fajn.“ Sofia si zdvihla z očí slnečné okuliare a zastrčila si ich do vlasov. „V Casa Felice väčšina turistov necháva čašníkom prepitné, no miestni nie – zrejme preto, lebo iba v talianskej verzii jedálneho lístka je napísané: *prepitné je zahrnuté v cene*. Vo všeobecnosti platí, že čím sú kvalitnejšie služby, tým je vyššie prepitné. Ak môžeš, pokús sa so zákazníkmi vytvoriť osobné puto, pamätaj si tváre, aby si ich nabudúce mohla pozdraviť slovami: *Rada vás opäť vidím*, čím dáš najavo, že si vážiš ich vernosť. Neuveriteľne im polichotíš a s radosťou siahnu hlbšie do peňaženky. V Il Giardino nie je dôležité, či si hostia sadnú do tvojej časti reštaurácie, lebo všetko prepitné sa počíta a v deň výplaty sa delí medzi čašníkov rovnakým dielom.“ Pokrčila nosom.

„To je zlé?“

„Nemusí, ale môže byť. Ak vidíš, aké prepitné ti zákazníci nechávajú, vieš si zrátať, koľko by si mala dostať a či ťa odmenili spravodlivo,“ odvetila Sofia úprimne a zvyšnú vodu vo fľaši rozliala do pohárov. „Usmievaj sa, aj keď ti práca lezie na nervy. Ak muža oslovíš *pane*, potom ženu oslov *pani*, nie *drahá* alebo *moja*. Ženy často nosia kabelky, a teda aj peniaze, takže ak majú pocit, že sa nad ne vyvyšuješ, nespokojnosť môžu vyjadriť nízkym prepitným.“

Amy pohodila hlavou a zasmiala sa. „Si veľmi skúsená servírka!“

Sofia sa smutne usmiala a zahľadela sa na vrcholky kopcov za údolím. „Otec bol dlhé roky chorý, no mal aj lepšie obdobia, najmä keď som bola v tvojom veku. Musela som si hľadať iba brigády, aby som mohla dať výpoveď kedykoľvek, keď ma potreboval.“ Zvraštila čelo. „Zo dva razy som pracovala aj ako opatrovníčka, pripadalo mi to však príliš monotónne.“

Niekoľko sekúnd na ňu Amy len mlčky civela.

„Čo je?“ zamračila sa Sofia.

„V mojom veku si sa starala o otca?“

„Od pätnástich. Ešte som ti neprezradila, koľko mám rokov?“ Sofia sa rozosmiala. „Nepozeraj sa na mňa tak vyplašene! Radšej som sa oňho starala sama, akoby som ho mala vydať na milosť cudzím. No už asi rozumieš, prečo sa mi prepitné zišlo, najmä keď som ho zabudla priznať pred daniarmi.“

Keďže Amy mala len veľmi nejasnú predstavu o tom, kto sú daniari, ešte chvíľu na ňu bez slova hľadela. „Pôsobíš, ako keby ti nikdy nič nerobilo problém.“

Sofia pokrčila plecami a obrátila rozhovor naspäť na Amy. „Keď už hovoríme o problémoch, ako si na tom s Davidem?“

Amy vystrúhala znechutenú grimasu. „Je odporný! Zhadzuje ma pred zákazníkmi, ale je to lepšie, než keby sa mal správať ako chlipné prasa. Už si ku mne nedovoľuje, lebo ste mu s Levim ukázali, že mu to len tak ľahko neprejde.“

„S Levim?“ opýtala sa Sofia, ani čoby netušila, o kom hovorí.

„S motocyklistom, s ktorým si včera sedela pri stole a ktorý videl, že mi Davide drgol do podnosu s nápojmi, a povedal to Benedette. Nevedela si, ako sa volá?“

„Len som si overovala, či máš na mysli toho istého Leviho. Rozprávaš sa s ním často?“

Amy sa usmiala, v duchu videla sympatickeho muža, ktorý sa jej zastal, keď si myslela, že ju vyhodia z práce, a netušila, čo má robiť. „Dnes ráno som ho znova stretla a povedal mi, že ak ma Davide bude ešte niekedy obťažovať, mám mu na recepcii nechať odkaz a porozpráva sa so šéfkou.“

Sofia skrivila pery, uznanlivo zvesila kútiky úst. „Môžeš sa zdôveriť aj mne. Ak ťa bude ktokoľvek obťažovať, nie iba Davide.“